

СВЪТУЛКА

И устица се едвамъ,
Какъ прехвъркватъ и отъ тамъ,
Ту обаждатъ се въ бадема,
Ту въ лозата най-голѣма.

Тѣхний сребърень тихъ звънъ
Ни разбудяше отъ сънъ —
Презъ прозорцитѣ съ заритѣ
Зазвучаваше въ душитѣ

Мама казваше, че тѣ
Отъ югъ, дето миртъ расте,
А морето се синѣе,
Тукъ дошли сж ла живѣятъ.

Презъ размирни времена,
Въ страшна кървава война,
Нѣкога, били невѣсти
Въ пленъ откарани злочести.

Отъ врага ги Богъ спасилъ,
Тѣхъ като пресбразилъ
Въ гугутки, които странно
Утринъ гукатъ толкозъ рано

И за роденъ домъ тжжатъ,
Дето въ гробове лежатъ —
И незнайни и безкрѣстни —
Тѣхнитѣ чеда невръстни

— Гугу-гукъ! Гу! Гугу-гукъ!
Колко чудно тоя звукъ
Всѣка хубава година
Пѣе въ цвѣтната градина!

Ив. Карановски

ПРОЛѢТЬ

Отъ небето слънце златно
Облацитѣ разпиля
И накичи съ млади листи
Разшумѣлата гора.

Припнаха потоци бързи
Изъ зелени долини
И запѣха волни пѣсни
Презъ поля и разнини.

Лекокрили лѣстовички
Отъ далеченъ дългъ пжтъ,
Долетѣха и щастливи
Бързатъ да ни поздравятъ

Ей и щъркелътъ отсреща
Ни здрависва: „Трака-тракъ!“
Кой го знае откъде е
Стигналъ той до тука чакъ!

По полета и градини
Тичатъ весели деца
И подъ пролѣтното слънце
Грѣятъ тѣхнитѣ лица.

Задъ гори и задъ морета
Зимата се бързо скри —
Пролѣтъ млада и безгрижна
Съ цвѣтъ градинитѣ покри!

Василь Павурджиевъ